

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

XIV. Religiosum debere magna fiducia aspirare ad consequendam
perfectionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

Vna re tantum videtur posse eximi tantis ærumnis, ac refrigerium aliquod capescere, nimirum à morte. Verum mors (nisi omnis iudicij expers sit) potius ei augebit metum & terrorem. Quo enim citius illa venerit, hoc meo tribunali tempestiuus sistendus erit, vt rationem reddat de omnibus momentis in religione sine profectu spiritali transactis. Mors improbis maiorum pœnarum initium est.

Religiosum debere magna fiducia aspirare ad consequendam perfectionem.

CAPVT XIV.

DOMINE, si arborem virtutum ad carpendum suaues perfectionis fructus conscendero, non inuenio vbi innitar. Arbor enim est altissima, vires autem meę imbecilles, natura reformidat, corpus horret, & si calcaribus vrgeatur, recalcitrat, & ideo compellor remanere humi, quandoquidem in altum ascendere est impossibile. At fili, quomodo, quæso, potest dici impossibile, cum religiosi omnes, quotquot modo degunt in celo, aliique multi adhuc commorantes in terra non sine ingenti laude eam ascenderint, & optatum perfectionis fructu-

fructum collegerint? Etsi fatendum est, alios citius, alios tardius ad culmen peruenisse, alios minori, alios maiori, cum merito. Quare cuique volenti nec est impossibile eos sequi, nec admodum difficile. Si vires tuæ non sufficiant, præsto est auxilium meum; Si non desit tua industria, & cooperatio, non deerit quoque mea gratia. Eua- dere ad arboris huius fastigium & decerpere perfectionis fructum, est potiri victoria; ad victoriam autem obtinendam necesse est fortiter pugnare. Statuis & picturis sceptrum dari potest, & corona, quamuis arma nunquam corripuerint. at non creaturæ rationali & liberæ, cui corona virtutis præmium est, præmium autem nemini cedit sine merito, nec meritum sine antegresso certamine. Si ergò ad perfectionis coronam aspiras, opus est, vt ad laborem & certamen te compares, quemadmodum alij ante te fecerunt. Præmium quid sit ignorat, qui illud expectat sine labore.

CUM ergò fiducia consequendæ perfectionis, non solùm meæ gratiæ nitatur auxilio, sed etiam tua cooperatione, necesse est, vt ex parte tua præstes, quæ iam subiungam. Primò necessarium est, vt verum & fixum desiderium habeas anhelandi ad per-

F fectio-

fectionem. Hoc enim non solum confidentiae dictae fundamentum est, sed etiam valet ad promouendum progressum, ad vincendas difficultates, quae subinde in itinere occurrunt, & ad mitigandum omnes labores. Fili, experientia satis docet, eum qui desiderium non habet, non quaerere, & qui magnum desiderium alicuius rei habet, magno studio illam quaerere. Deinde, in me confidens, erecto animo incipe exercere actiones nunc huius, nunc illius virtutis: hoc enim modo prauas omnes inclinationes euelles, & pulcherrimas quasque virtutes menti inseres. Et quanquam soleam suppeditare meum auxilium, noris tamen, me saepe probare religiosum subtractione auxilij, ut appareat, quam sit constans, & quanta fiducia in me fretus.

O quanto perè fallitur religiosus, qui si fortè in medio cursu ad perfectionem assequendam instituto impingat, labendo in aliquam imperfectionem, aut animaduertat se non quantos optaret in virtute facere progressus, animum despondet, diffidensque de consequendo perfectionis culmine, negligit, progredi longius. vnde fit, ut longè liberius, quam ante illi omnem licentiã delinquendi ruat. Haec sanè via non est obtinenda

nendæ victoriæ, nec est animi fortis & heroici argumentum, sed angusti & vœcordis. Demens profectò reputetur viator, qui idcirco captum prosequi iter nollet, aut pedem referret, quod semel in saxum impegisset, aut in terram prolapsus fuisset. id enim non esset aliud quàm ex leui malo efficere grauius. Non ita facit sapiens viator & cautus, sed si fortè labatur, ilico exurgit, & iter prosequitur. Hoc autem ex lapsu discit, vt deinceps sedulò caueat, ne iterum labatur. Idem profus contingit apud religiosos, Quando enim incautus aliquis labitur in aliquam imperfectionem; nec studet exurgere, nec operam dat ne amplius labatur. Quando verò prudens & spiritualis labitur, iubitò se in pedes erigit, & si centies quotidie laberetur, centies resurgeret, ac de commissis lapsibus doleret. Vndè non solum non animum despondet, sed etiam maiore studio & conatu per virtutum exercitia, inchoatam semel perfectionis viam persequitur. Et hoc est ex malo elicere bonum.

Hallucinantur quoque illi religiosi, qui arbitrantur virtutum exercitationem esse laboriosam & perdifficilem. Itaq; incolumitatis corporalis lædendæ metu animum

F. 2. abici-

abiiciunt, pusillanimes fiunt, vel equi suspiciosi instar resistunt, aut calcibus feriunt. Vellent nimirum illi nullius laboris interuentu, saluisque consuetis recreationibus, ad palmam virtutum decurrere. Non est cerè natura humana tam ferax terra, vt sponte nullius accedente cultura proferat fructum. Neque virtutum tam ignobilis conditio est, vt religiosus non meritò suis commodis vel sensuum renunciare illecebris debeat, quo earum perfectionem consequatur. Amor proprius in hanc fraudem impellit, vt videantur pluris facienda comoda corporum temporalia, quam spiritualia ornamenta animorum. Qui nimium ablanditur corpori, deturbat virtutes ex anima.

Iam verò alij religiosi inueniuntur, qui idcirco detractant proficere in studio perfectionis, quod arbitrentur se non tantum auxiliij, quantum ad hoc studium requiritur, à me impetraturos. Quæ opinio superiore deterior est. Quid enim hoc est aliud, quam me offendere, & fallere seipsum? Nam fiduciam nolle in me collocare, est luculentam mihi facere iniuriam, ac si non scirem, vel non possem, vel nollem auxiliium subministrare. Non est ita, nec enim
aliud

aliud desidero, quam iuuare, nec vnquam
internas inspirationes, aliaque media, qui-
bus ad perfectionem inflammentur, sub-
traho, imò hoc sine eos extraxi è sæculo.
Quomodo ergò potest destitui quisquam
meo auxilio? Qua ratione diffidere potest
de mea gratia, cum continenter stem ad o-
stium & pulsem, vt intrare queam, & cuius-
que inopiæ subuenire? Si hoc operculo cor-
tegere illi volunt ignauiam suam & socor-
diam, falluntur, quia multò amplius illam
parefaciunt. Qui culpam suam in alios re-
iicit, dupliciter peccat. Sic est Domine, non
tua, sed nostra culpa est, quò minus ad per-
fectionem tendamus. cum enim tu sis infi-
nitè sapiens, rationes nos iuuandi nosti, &
cum sis omnipotens, potes. Nec velle tuum
abnuis, quia voluntas tua est ipsa bonitas.
Vniuersa ergò culpa in solidum nostra est.

*Nulla re mundi posse religiosum auocari à
consequenda perfectione.*

CAPVT XV.

FILI, miles timidus nunquam defiget
vexillum in hostiũ mœnibus, quia for-
mido nimia facit, aut vt longiùs ab illis ab-
scedat, aut si vicinus fuerit, terga vertat, &

F 2 ideò